Ч. 29. Четвер 20 (7) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Буджетова комисия. — З австрийскої делеґациї. — Голоси праси про положенє на Балканї. — Воєнна тревога.

З нїмецких кругів доносять, що т. зв. комітет „дванайятьох“ можна вже уважати розвязаним. Був намір скликаня повних зборів всїх нїмецких сторонництв, однако від того проєкту відступлено задля того, що побоювано ся, аби на тих зборах не прийшло до надто живої виміни гадок. Натомість нїмецкі сторонництва роздумують над сотворенєм нової орґанїзациї, котра запоручила би одноцїльне постуванє сторонництв в справах народних. — „Neue fr. Presse“ доносить, що тепер в переговорах що до т. зв. угорского питаня войскового буде така зміна, що між тим як доси переговори в тих справах вели ся звичайно між мінїстерством війни і правительством угорским, або межи угорским правительством а короною, то тепер будуть переговорювати австрийске правительство з правительством угорским. — „Die Zeit“ доносить, що правительство наміряє домагати ся в найблизшім часї від парляменту квоти 259½ міліона корон на будову каналу Дунай-Одра. В той спосіб парлямент знов буде рішати, чи канал Дунай-Одра має бути будований чи нї.

Буджетова комисия палати послів приймила розділ „консумцийні податки“ і розділ „державна друкарня“. Комисия приймила до розділу „консумцийні податки“ резолюцию пос. Пльоя в справі предложеня закона о пяньстві і резолюцию пос. Діяманда в справі виступленя проти стремленя продуцентів спірітусу що до заміни континґенту спірітусу на право, яке має бути викуплене, та резолюцию в справі знесеня консумцийного податку від нафти. В дискусиї над розділом „державна друкарня“ пос. Козловский підніс діяльність тої друкарнї і признав, що она ліпша, як такі друкарнї в инших державах, однако жадав, аби строго придержувано ся недїльного спочинку та в інтересї робітничого стану виготовлюваня поодиноких друків для коронних країв в краєвих друкарнях. Розділ той принято і приступлено до дискусиї над розділом „тютюн“. По промовах пп. Гофманна, Велленгофа, Шрамка і Д'Ельверта наради перервано. Слїдуюче засїданє нинї.

Комисия окупацийного кредиту австрийскої делеґациї ухвалила вчера кредит окупацийних країв. Повне засїданє австрийскої делеґациї розпочало ся вчера о год. 11½ перед полуднем. Предсїдатель подав до відомости подяку Цїсаря і вел. кн. Аліциї тосканьскої за кондоленцию, зложену делеґациєю з причини смерти вел. князя тосканьского Фердинанда, і подяку портуґальского посла за кондоленцию з причини убитя короля. Відтак прийшло на дневний порядок справозданє войскової комисиї о войсковім буджетї звичайнім. Справоздавець пос. Козловский зазначив, що буджетова комисия в р. 1906 і 1907 означила яко пожадану річ можливе обмеженє надзвичайних видатків войскових. В сегорічнім предложеню загальне запотребованє на войско виносить округло о 2½ міліона корон менше. Дальше підніс справоздавець потребу підвисшеня платнї офіцирів і вояків. Комисия обговорила також значні поступи, які поробила армія. Населенє нетерпеливо дожидає заведеня дволїтної службы войскової і нового войскового закона карного. Бесїдник поручає відтак буджет до приняття. По референтї промавляв дел. Кльофач, по чім наради відложено до слїдуючого засїданя.

Часописи все ще не перестають обговорювати справ балканьских, а головно справи будови австрийскої зелїзницї через новобазарский Санджак. Берлиньский Börsen-Kurrier обговорюючи голоси росийскої праси, звернені против

---

1)

Банкнот на міліон фунтів.

(З анґлїйского — Марк Твайна).

Маючи двайцять сім літ, був я урядником в копальнянім банку в Сан Франціско і знаменито знав ся вже на всїх банкових інтересах. Я був сам на сьвітї і міг лиш на собі самім полягати, а моя будучність добре заповідала ся, отже я чув ся зовсїм вдоволений.

В суботу мав я звичайно вільне пополудне і проводив єго звичайно на вітрильній лодці, яку винаймав в портї. Одного дня пустив ся я на трохи довшу прогульку і противний вітер загнав мене на повне море. О смерку, коли я вже надію спасеня майже цїлком стратив, виратував мене корабель пливучий до Льондона. Довга то була і небезпечна подорож, а я мусїв відслужити за свій переїзд тим, що робив службу простого моряка. Коли я вийшов на берег в Льондонї, моє одїнє було в лахах, а цїлий мій маєток складав ся з одного доляра. Жив я з него двацять чотири годин, а слїдуючу добу провів без їди і без даху над головою.

На другий день коло десятої години волїк ся я голодний і невиспаний вздовж площи Портлянд. В тій хвили перейшла коло мене дитина з своєю няньою і кинула хорошу, ледве надкушену грушку до рова. Очевидно я задержав ся і глядів з тугою на той заболочений скарб. Слина ішла менї до уст на вид тої грушки, мій жолудок просив о неї, цїле моє єство допоминало ся о неї. Але за кождим разом, коли я мав по неї схилити ся, якийсь перехожий немов би відгадував мій намір і я очевидно простував ся, удаючи цїлковито рівнодушність. Тревало то так довго, що я доведений до розпуки вже мав піднести єї помимо всего, коли нараз отворило ся вікно побіч і якийсь пан відозвав ся крізь него:

— Прошу зайти сюди на хвилю.

Льокай в одїню обшитім срібними ґальонами отворив браму і увів мене до величавої комнати, в котрій сидїло двох немолодих панів і саме кінчили снїданє. На вид їди заволодїло мною величезне зворушенє, але що не запрошено мене до стола, мусїв я заволодїти собою.

На хвилю перед моїм приходом зайшло імовірно між тими двома братьми мале непорозумінє, яке постановили рішити на анґлїйский лад, значить ся при помочи закладу. Я дізнав ся о тім аж пізнїйше, але можу від разу оповісти, о що розходило ся.

Може пригадує собі хто, що анґлїйский банк видав раз два банкноти, кождий з них по міліон фунтів. Они були потрібні до якоїсь заграничної грошевої операциї.

Отже так якось зложило ся, що лиш один з них був зужитий і скасований, другий же переховано в банковій скарбници. Розмавляючи о тім, прийшло братям на гадку, що зробив би честний і інтеліґентний чоловік, котрий опинивсь би в Льондонї з тим банкнотом в руцї, але без нїяких инших гроший. Брат А. казав, що умер би з голоду; брат Б. знов доказував, що нї. Брат А. казав, що не міг би банкнота змінити в нїякім банку, бо зараз заарештували би єго; брат Б. відповів, що той чоловік міг би в кождім случаю удержати ся з того міліона місяць, не діставши ся при тім до вязницї. Заклад був зроблений. Брат Б. поїхав до банку і купив той банкнот. Як бачите, чисто по анґлїйски. Відтак подиктував одному з своїх урядників лист і сїв з братом у вікнї, аби виглядїти відповідного до тої проби чоловіка.

Бачили они богато честних лиць, але їм недоставало інтеліґенциї; бачили також і такі, в котрих обі ті прикмети лучили ся, але їх властителї не були досить убогі. Кождому щось недоставало, аж появив ся я. Мене одноголосно признали знаменитим до тої проби і я був визнаний. Завдавши менї кілька питань, знали вже вскорі цїлу мою історию. Тодї один з них дав менї куверту і сказав, що найду в нїй пояснене цїлої справи. Очивидно хотів я єї зараз отворити, але веліли менї здержати ся, аж буду дома, і не поводитись нерозважно.

Отже я попращав їх і вийшов, хоч оно мене дїймило, бо я тодї уважав то всьо за насьмішки і глупий жарт.

Тепер був би я підніс грушку і з'їв єї, не надумуючись, але вже єї не було. Я утратив єї внаслїдок тої злощасної візити, що очивидно не улагодило мого жалю до тих людий. Як я лиш відійшов досить далеко від їх дому, отворив я куверту і побачив, що она містить в собі грошї. Мої чувства сейчас змінили ся.

Я чим скорше всунув лист і банкнот до кишенї і забіг до найблизшої реставрациї. Тож

слів бар. Еренталя про будову намиреної зелізниці, вказує на те, що российска праса доперва заохочена прасою париском і льондоньскою почала займати ся тою будовою. Дальше каже, що проєкт не був цілком несподіванкою, бо держави, які підписали берлиньский договор, повідомлено в час о тій зелізници, а крім того той проєкт вже давно піднесено. Також не треба прикладати надто великої ваги до становиша российскої праси супротив Австро-Угорщини і Німеччини. Та праса уміє роздувати до небувалих розмірів політичні і міжнародні події. Российскій прасі розходить ся тепер о те, аби користаючи з невдоволеня в российских кругах, осягнути якусь уступку від Австро-Угорщини. Проєкт Австро-Угорщини не нарушує в нічім договору в Мірцштеґ. — Часопись New York Herald доносить з Петербурга, що в тамошних політичних кругах ходять вісти, немов би в дуже короткім часі мало бути проголошене порозуміне, заключене між Росиєю, Франциєю, Анґлією і Італією в справах балканьских. Нова угода має на ціли противділати політиці Австро-Угорщини і Німеччини на Балкані. — Льондоньска праса все ще живо займає ся балканьскими справами. Times пише, що найліпше зроблено би у Відни і Петербурзі, коли би занехано договору в Мірцштеґ. Лише спільна діяльність всіх держав може відвернути небезпечність війни. Акция на Балкані без порозуміня з иншими державами була все небезпечна. Анґлія сьвідома того, мимо того що очевидна тепер безуспішність реформ в Македонії визиває єї до виступленя на власну руку против султана. Инші часописи пишуть в подібнім дусі. — Бюро Райтера довідує ся з урядових анґлійских кругів, що взагалі нічо о тім не звісно, аби, як то доносить российска праса, заключенє договору між Анґлією а Росиєю в справі близького Всходу було імовірне. Вість ту викликала без сумніву ситуация витворена проєктом зелізничим бар. Еренталя, однако о скілько в Анґлії звісно, не має та вість урядової підстави. Що до наслідків, які могла би мати заява бар. Еренталя на европейскі держави в справі македоньских реформ, то бюро Райтера довідує ся з добре поінформованих кругів, що політика анґлійского правительства єсть чисто мирна і такою полишить ся. Длятого Анґлія і на дальше в порозуміню з иншими державами буде натискати на переведене конечних реформ в Македонії. О скілько послідні події мали вплив на европейску дипльоматию, тепер тяжко сказати. Між тим як той хід річий не може в нічім зміните становища Анґлії треба ще вижидати, як вплине він на правительства в Петербурзі і Відни. Що до австро-угорского проєкту зелізничого, єсть пересьвідчене, що хоч він єсть прямим наслідником австро-угорскої політики по мисли берлиньского договору, то однако теперішна хвиля не видає ся відповідною, аби тепер з таким проєктом виступати, коли держави заняті приневоленем Туреччини до переведеня македоньских реформ. Позаяк австро-угорскому проєктови зелізничому, яко такому, не можна нічого закинути, то не належить уважати конечним, аби він міг заколотити згоду европейскої дипльоматиї в справі македоньскій.

Поголоски про грізне положене на турецко-российскій граници в Азиї не втихають. У вчерашній вступній статї вказує льондоньский „Daily Telegraph" на спір між Росиєю а Туреччиною в справі перскій і каже, що наближають ся дуже поважні хвилї. — Натомість, як доносить Berliner Tageblatt з Петербурга, российске правительство не мішало ся до викликуваня трівоги з причини положеня на турецкій граници. Вибух війни уважає правительство за виключений і впевняє, що на границн панує цілковитий спокій. Мимо того замічає Berliner Tageblatt, що богато поважних політиків оцінюють положенє яко грізне.

то я їв! Давно не мав я такого апетиту. Коли остаточно заспокоїв голод, виймив я гроші, розложив їх, поглянув і мало що не зімлів. Міліон фунтів — пять міліонів долярів! В голові мені закрутило ся.

Я мусів так сидіти остовпілий добрих кілька минут.

Коли я прийшов до себе, побачив властителя реставрациї, що вдивлював ся з найбільшою почестию і страхом в мій банкнот. Так був тим видом оголомшений, що не міг рушити ні рукою ві ногою. Отже я зробив одиноку розумну річ, яку міг зробити, і підсуваючи єму від нехочу мій міліон, сказав байдужно:

— Прошу мені видати решту!

То привело єго до сьвідомости. Перепрашав тисяч разів, що не може зміняти тілько гроший і не хотів їх навіть діткнути ся. Глядів в них лише як в дугу, не мов би не міг налюбувати ся їх видом. А я повторив:

— Дуже мені, прикро коли виставляю вас на який труд, але мушу обставати при тім, аби ви мені видали з того решту, бо не маю при собі дрібних.

Відповів, що то нічого не шкодить, що радо на заплату пождe і що отвирає мені кредит, який лиш схочу і на так довго, як мені подобає ся. Впевнив мене, що зовсім не боїть ся завірити богатому чоловікови, котрий любить робити жарти з публики, перебираючи ся за злидаря. Порадив мені лиш сховати гроші, аби їх хто непокликаний не добачив. Кланяючись низько, відвів мене аж до дверий, а я пустив ся в дорогу до дому тих панів, аби віддати їм банкнот, котрий після моєї гадки дістав ся в мої руки лише внаслідок похибки. Я був розстроєний і неспокійний, але коли наблизив ся до брами, мої нерви трохи успокоїли ся, бо не бути було ніякого крику. Видко ще не добачили похибки. Я задзвонив і той сам льокай отворив мені. Я сказав, що маю діло до їх панів.

— Нема їх дома — відповів згірдним голосом тих служачих.

— Нема? А деж они суть?

— Виїхали.

— Куди?

— Імовірно до Франциї.

— До Франциї? А куди?

— Не знаю, пане.

— А колиж вернуть?

— Імовірно за місяць.

— За місяць! Алеж то страшна річ! Прошуж мені хоч сказати більше менше, куди они могли поїхати? Розходить ся тут о незвичайно важну річ.

— Не можу, пане. Не маю найменшого понятя, куди поїхали.

— В такім случаю мушу побачити когось з їх родини.

— І єї пана дома. Від кількох місяців вже нікого нема дома. Мусять бути десь в Індиї або в Єгипті.

— Алеж чоловіче, кажу тобі, що стала ся страшна похибка. Они ще нині вернуть. Скажиж їм, що я тут був і що буду приходити, аж справа виясннть ся. Не мають чого боятя ся.

— Можу їм то сказати, але не вірю, аби они вернули. Они казали мені, що ви тут прийдете за годину і будете о них питати, але веліли мені сказати, що всьо в порядку і они будуть ждати на вас в означенім часї.

Отже я мусів погодити ся з моїм положенем і відійти. Якаж то глупа загадка? Я мало з розуму не зійшов. „В означенім часі". Що то могло значити? Я пригадав собі лист. Може в нїй найду поясненє? Я виймив єго з кишені і відчитав, що слїдує:

„Ви інтелїґентний і честний чоловік; видко з вашого лиця. Здогадуємо ся також, що мусите бути тут чужі і бідні. В тім листі найдете гроші. Позичаю їх вам без проценту на трицять днів. По тім часї маєте ставити ся в нашім домі. Я заложив ся о одну річ, дотикаючу вас. Коли виграю, дістанете у мене місце, яке лиш схочете, хочби найліпше, лише коби ви могли виповняти обовязки привязані до него".

Ні адреси, ні підпису, ні дати.

Ось тобі й робота! Ви вже знаєте, з чого пійшла ціла справа, але я тоді не знав нічого. Була то для мене темна, не до розвязаня загадка. Я не мав понятя, о що розходило ся. Я пійшов до парку, сів на лавці і почав роздумувати, як би з того викрутити ся.

По годині мої гадки так уложили ся:

Може бути, що ті люди прихильні мені, але може також бути, що зле для мене настроєні. Того не можу відгадати, отже менше о то. Зробили якийсь заклад, чи може пробу, котрої також не можу догадати ся. Отже і то мене не обходить. Решта справи може бути розібрана на певно. Коли віддам банкнот до банку, аби зложили єго на імя властителя, то очивидно зроблять то, бо певне знають єго. Але спитають мене, яким способом дістав ся до моїх рук і як я їм скажу правду, замкнуть мене до дому божевільних. Колиж скажу неправду, дістану ся до вязниці.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 19-го лютого 1908.

— **Санкционовані закони.** Є. В. Цїсар санкционував ухвилу гал. соймови в справі уповажненя репрезентациї повітової в Калуши і Лимановій до затягненя позички 28.000 взглядно 20.000 К.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі надало посади контрольорів почтових старшим офицялам почтовим: Гершови Шпіґлеви в Бучачи, Баруховн Шіфермановн в Підволочисках для Львова, Ришардови Зайфертови в Кракові для Львова, Ів. Завалкевичеви у Львові для Перемишля, Станисл. Крижановскому в Станиславові, Стеф. Дацкому в Стрию для Львова, Вільг. Якевичеви в Сїняві для Перемишля і Витовтови Сміґлевскому у Львові.

— **Тов. ім. сьв. Андрея,** добродїйне товариство руских сьвященників, що має за ціль давати спромогу і улекшувати лїчене в місцях купелевих і клїматичних своїм дійстним членам, їх женам і дїтям, принимаючи їх до приютів, які буде основувати, відложило свої перші конститууючі збори, заповіджені на 13 с. м. з причини похорону бл. п. Вахнянина на найблизший четвер, дня 20 с. м., год. 5 поп. в духовній семинариї у Львові. Отсею дорогою комітет оснувателїв просить всїх львівских і позальвівских сьвященників прибути на збори сего так важного і потрібного для нас тов-а. Кілько то наших хорих сьвященників, потребуючих старанлїйшої опіки, не лишень, що її не може найти, але ще мусить у чужих дорого оплачувати ся! Длятого тов-о наміряє будувати і удержувати власні приюти в Трускавци, Криници, Підлютім, а в міру зросту тов-а і потреби і в других купелевих місцях. Обовязки членів після затвердженого статута є: 2 К вписового і 5 К річних вкладок до висоти 50 К. По заплаченю вкладками сеї суми вже більше не платить ся і має ся право користати з приютів за доплатою 3 К денно. Право користаня з приютів мають не лишень самі дїйстні члени, але і їх жени і дїти. Кождий сьвященик, недужий чи здоровий, повинен поперти таке товариство. — За комітет оснувателїв: сьвящ. др. А. Окуневский, сьвящ. Іл. Панківский.

— **Заупокійне богослуженє** за душу бл. п. Анатоля Вахнянина відбуде ся в четвер 20 с.м. о год. 9 в церкві Преображенія заходом товариства „Львівский Боян". На сї сумні поминки запрошує усіх своїх членів, приятелів і знакомих покійника. — Виділ „Львівского Бояна".

— **Дрібні вісти.** „Сокільский Базар" у Львові одержав концесию на трафіку і продає тю-

тюн, стемплї, значки почтові і бляикети векслеві. — Павло Волошин, 13-лїтний термінатор слюсарский, занятий у варстатї при ул. Пелчиньскій, втїк звідтам і щез без слїду. Матїр его в пошукуваню за ним упросила помочи полїциї. — Панї Ванда Упрух згубила на улицї Сикстускій або Словацкого срібний дамский годинник. — В пекарни Табачиньского побив дозорець Теодор робітника Ів. Крілика зелїзною штабою по руках так сильно, що той став ся нездібний до роботи. Полїция віддала справу судови.

— **Відкопане єгипетских старинностий.** З Єгипту доносять, що в долинї тебаньских королївских гробів викопано дорогоцїнности жінки Сетіса II. Они походять з 19 династиї, що панувала щось около 1300 лїт перед Христом. Викопано золоті бразлети, ковтки, перстенї знаменитого виробу. Сї дорогоцїнности були заховані в намулї; дальше натрафлено на передісторичний гріб з забальсамованим дуже малим чоловіком. Недалеко найдено иншйй гріб, де лежало побіч себе сорок тїл римских жовнїрів з відрубаними головами

— **Нещасливі пригоди.** Челядник столярский Ів. Возякий напив ся в ночи замість води троячої полїтури уживаної до полїтурованя меблїв. Поготівля ратункова подавши ему першої помочи відставила его до шпиталю. — Якийсь фіакер наїхав в суботу по полудни на послугача ОО. Василиян, Ігнатия Везюша і так его тяжко покалїчив, що нещасливого в станї непритомнім відставлено до шпиталю.

— **Процес Ванди Добродзїцкої.** В судї окружнім у Вадовицях закінчив ся вчера сензацийний процес. Перед судом присяжних ставала 22-лїтна Ванда Добродзїцка, уроджена в Мазурка міньскої ґуберниї, донька Александра і Ядвіґи Крагельских, а жінка артиста-маляря Адама Добродзїцкого, приналежна до Вадовиць, а замешкала в Кракові. Акт обжалованя закидав їй, що она дня 18 серпня 1906 намовлена до того другими особами, виконала замах на ген.-ґубернатора і команданта войска, ґенерала Скаллона, кинувши на него з балькону одного дому дві бомби, з котрих одна зовсїм не вибухла, а друга хоч і вибухла, не вдіяла ему нічого, лиш поранила 3 людий з его окруженя. Єї приятелька кинула в тім самім часї ще трету бомбу. По доконаню замаху вложила Добродзїцка перуку на голову, убрала капелюх з перами і ясний плащ і вийшла з каменицї; попрощавши ся з приятелькою, всїла до дорожки, відтак пішла пішки і тодї єї арештовано, але зараз випущено. Она перебула ще кілька днів у Варшаві, а відтак поїхала через Київ і Броди до Львова, а звідси до Кракова. Виходячи з дому забула свій паспорт виставлений на єї власне імя, але вже не мала відваги вертати ся за ним. Той паспорт став ся причиною, що власти російскі вислїдили хто кидав бомбу.

Добродзїцка належала до боєвої орґанїзациї польскої социялїстичної партиї. Виїхавши до Галичини, жила тут з того, що їй присилав батько. Перед трома роками пізнала ся в Кракові з теперішним своїм мужем. Опісля їздила з сестрою до Італїї, були в Цїріху, мешкала кілька тижднів в Закопанім а відтак вернула до Кракова і тут дня 27 червня 1907 віддала ся за Добродзїцкого. Віддавшись, мешкала в Кракові у родини мужа, підчас коли єї муж перебував у єї батька в Царстві польскім. Через то, що она часто переписувала ся зі своїм батьком, власти російскі впали на єї слїд і зажадали видання єї. Се стало ся причиною, що єї дня 20 вересня 1907 арештовано в Кракові. Справа оперла ся аж о Відень а там порішено, що єї яко австрийску піддану в наслїдок того, що она віддала ся за австрийского горожанина, не можна видавати властям російским, лиш що єї мають судити власти австрийскі. До сего визначено суд окружний у Вадовицях, де єсть місце приналежности єї мужа, отже і єї.

Добродзїцка підчас розправи признала ся до замаху. Она казала, що дїлала в дусї партиї, до котрої належала, а котрої цїлию єсть здобутє независимости польского народу, ширенє просьвіти в широких масах народу і виборенє конституциї для народу російского. В даних услівях дало би ся то лиш терором осягнути. Єї замах то була отверта борба, так як ген. Скаллон єсть отвертим ворогом єї народу а коли при тім потерпіли й невинні люди, то се єсть зовсїм так, як буває й на війнї.

По переведеній розправі предсїдатель трибуналу др. Ставарский предложив судиям присяжним два головні питаня: перше що до злочину наміреного, умовленого скритого убийства на особі ґенерал-ґубернатора Скаллона; друге що до ужитя материялів вибухових і нараженя на небезпечність житя і здоровля кількох осіб з ескорти ґен.-ґубернатора, котрі дїйстно були поранені. Що до сих питань не піднесли анї прокуратор др. Грущиньский, анї оборонець др. Лазарский ніяких замітів. По промовах прокуратора і оборонця здавало ся, що розправа потягне ся ще до вечера, а однак в послїдній хвили прокуратор зрік ся реплїки а предсїдатель виголосив resumé. Присяжні заперечили поставлені їм питаня а трибунал видав вирок увільняючий. Грімкі оплески роздались в цїлій сали. Заряджено випущенє Добродзїцкої сейчас з вязниці.

— **Огонь.** В Щаві, лижанівского повіта знищив огонь дня 6 с. м., о 10 год. рано цїле обійстє Августина Нахмана. Згоріли хата, стайня, стодола і весь добуток та всї знаряди господарскі а загальна шкода виносить 1200 кор. В огни згоріла також Саломія Нахман, котра будучи спаралїжована, не могла втечи з горіючого будинку. Причина огню незвістна.

† **Померли:** О. Юлїян Дикий, парох в Гнїздичеві, жидачівского повіта, упокоїв ся дня 17 с. м. в 34 роцї житя а 10 сьвященьстві. — Симеон Савчук, господар в Мечищев, бережаньского повіта. Покійник оснував був в своїй громадї читальню „Просьвіти“ і кредитно-господарске товариство „Народний Дім“, котрого був директором.

Господарство, промисл і торговля.

— **Звіт з дїяльности Товариства тор.-пром. „Сокільский Базар“**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою за місяць січень 1908.

В місяци сїчни продано товарів о 750 К 87 с. більше як в місяци сїчни минувшого року.

На вкладки вплинуло	332·24 К
„ уділи	159·— „
„ фонд резерв.	2·— „
Стан вкладок по 31/1 1908	11.270·85 „
„ уділів по 31/1 1908	2 832·— „
„ фонду резер. по 31/1 1908	154·— „
Оборот касовий в сїчни	8.460·42 „

До стоваришеня приступили дальше отсї Вп. В. Коваль зі Львова з 2 уділами, о. Сяноцкий з 4 уділами.

Всїх членів є по день 31 сїчня 1908 77, а декларованих уділів 130.

Уділ виносить 25 К, вписове 2 К, стопа процентова від вкладок 5 проц.

Дирекция Товариства „Сокільский Базар“ у Львові, ул. Руска ч. 20.

ЦЇНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 18 лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	10·60	до	10·80
Овес	6·20	до	6·40
Ячмінь пашний	6·80	до	7·—
Ячмінь броварний	7·50	до	7·80
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	10·—
Вика	6·70	до	7·—
Бобик	6·60	до	6·80
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза стара	8·50	до	8·70
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	85·—	до	100·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	80·—	до	95·—
Тимотка	30·—	до	36·—

Телеграми.

Відень 19 лютого. Комісия кредиту окупацийного австрийскої делеґациї ухвалила вчера кредит окупацийний.

Відень 19 лютого. П. Міністер скарбу приймив вчера депутацию емеритованої служби старого стилю зелїзниць державних, котра вручила ему мемориял з просьбою о зрівнанє емеритур єї з тими, які одержують спенсіоновані від дня 1 сїчня 1907. П. Міністер обіцяв розслїдити справу і як найприхильнїйше увзглядити бажаня.

Петербург 19 лютого. Підчас верифікациї мандатів з міньскої ґубернії Дума на тайнім засїданю заявила 335 голосами против 25, що вибір посла Шміда був незаконий і вичеркнула Шміда з лїсти послів.

Петербург 19 лютого. Комісия для проекту закона о особистій ненарушимости відкинула редакцию, після котрої жандармерия не повинна мати прероґатив власти судової, отже справа самостійного арештованя а приймила редакцию міністра Макарова, розширяючу права жандармериї.

Рим 19 лютого. Часописи доносять, що російска ескадра загостить завтра до Неаполя. Дня 22 с. м. офіцири з адміралом по переду зложать в Римі вінцї в Пантеонї а вечером відбуде ся обід в російскій амбасадї, на котрий прибуде також президент міністрів Джолїтті і міністер справ заграничних Тіттонї. Дня 23 с. м. відбуде ся авдиєнция у короля а 24. великий обід в Квіриналї.

Токіо 19 лютого. Нинї буде вручений американьскому амбасадорови мемориял з японьскими предложенями що до контролї еміґрантів до Америки. Він містить в собі ряд концесий, о котрих урядники японьскі думають що они заспокоять вимоги Америки.

Лїсбона 19 лютого. Королева Марія Пія легко занедужала; стан єї здоровля однак не викликує обави.

Конкорд (Ню-Гемшір) 19 лютого. Секретар державний для справ воєнних Тафт заявив в бесїдї тут виголошеній, що подорож американьских кораблів воєнних нікого нїчо не обходить; не повинно то нікого обходити, куди пливе фльота. Знищенє іспаньскої фльоти на Тихім океанї було конечне в цїли охорони побережа тогож океана. Що до американьскої фльоти, додав ще Тафт, що треба „тим на всходї“ показати щось, щоби їх переконати.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).